

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadebirliigi23.net
mucaadebirliigi@gmail.com
t.me/mucaadebirliigi
Mücadele Birliğı Gazetesi
mucaadebirliigi4
mucaadebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLAÇAK

29 MAYIS 2024 S.09

2 Nükleer Savaşa mı Gidiyoruz?

4 Donbass izlenimleri-2

6 11. Kore Uluslararası Forumu Gwanju'da

9 Sömürge Ayaklanmalarına Bir Yenisini Eklendi

12 3 Kuşak Haykırdı: Kayıplarımızı İstiyoruz

Siyonist İsrail, iki gün arayla çadırlara sığınan Filistinlileri bombaladı. Çocuk, kadın, yaşlı alevler içinde parçalanmış bedenler... Bu vahşeti aktarabilecek rakam; bu cani sürüsünün katliamlarını resmedebilecek bir anlatım yok!

Topyekûn yok oluşun eşğine gelmiş bir halk... Sadece çocuklarını değil, bir bütün olarak kendini feda etmekten çekinmeyen Filistin halkı, bedenini kavuran yangınla tüm dünyayı ateşliyor! Tüm dünya, bu baş eğmez onurlu halkın tarihsel fedailiği karşısında ayağa kalkıyor! Bakın artık Avrupalı emperyalist efendiler bile, açıktan Siyonist rejimi destekleyemez hale geldi. Gizli kapaklı dolaplar çevirmek zorunda kalıyorlar Siyonist İsrail rejimini desteklemek için. Filistin devletini tanımak zorunda kalıyorlar, basın önünde İsrail'i eleştirmek zorunda kalıyorlar. Üniversitelere dalga dalga yayılan Filistin'e destek eylemleri polis saldırıları altında giderek yayılıyor. Amerika, Avrupa, Asya, Afrika... emekçi halklar kahraman Filistin halkıyla, Filistin'in özgürlük savaşıyla, Filistin devrimiyle dayanışmak için meydanlarda, sokaklarda, kampüslerde ayakta!

Nehirden Denize Özgür Olacak Filistin!

Manşet

Rakamlar... Ölen ve yaralanan, sakat kalan, bir daha asla normal bir yaşam süremeyecek olan insanlara dair...

Anne karnındakinden tutun, birkaç aylık bebeklerin ölümüne, ebeveynlerin kucagında cansız yatan birkaç yaşındaki çocuklara... Annesinin, kardeşinin ölüsünün başında kıpırtısız kalakalmış çocuklara...

Çocuklarını yitirmiş annelere, evlatları için göz yaşı döken aksakallı kocalara dair rakamlar...

Siyonist rejimin vahşetini hangi rakam resmedebilir ki! Küçücük bir kara parçasında taş üstünde taş bırakmayan ağır bombardımanların, yakılıp yıkılan binaların, sürülüp yurdundan çıkartılan insanların yaşadıklarını. Bombardımandan kaçıp BM kampında çadırlarda hayatta kalmaya çalışan insanları alev alev yakan başka bir bombardımanın vahşetini hangi rakam aktarabilir!

Siyonist İsrail, iki gün arayla çadırlara sığınan Filistinlileri bombaladı. Çocuk, kadın, yaşlı alevler içinde parçalanmış bedenler... Bu vahşeti aktarabilecek rakam; bu cani sürüsünün katliamlarını resmedebilecek bir anlatım yok!

Topyekûn yok oluşun eşğine gelmiş bir halk... Sadece çocuklarını değil, bir bütün olarak kendini feda etmekten çekinmeyen Filistin halkı, bedenini kavuran yangınla tüm dünyayı ateşliyor! Tüm dünya, bu baş eğmez onurlu halkın tarihsel fedailiği karşısında ayağa kalkıyor!

Bakın artık Avrupalı emperyalist efendiler bile, açıktan Siyonist rejimi destekleyemez hale geldi. Gizli kapaklı dolaplar çevirmek zorunda kalıyorlar Siyonist İsrail rejimini desteklemek için. Filistin devletini tanımak zorunda kalıyorlar, basın önünde İsrail'i eleştirmek zorunda kalıyorlar.

Üniversitelere dalga dalga yayılan Filistin'e destek eylemleri polis saldırıları altında giderek yayılıyor. Amerika, Avrupa, Asya, Afrika... emekçi halklar kahraman Filistin halkıyla, Filistin'in özgürlük savaşıyla, Filistin devrimiyle dayanışmak için meydanlarda, sokaklarda, kampüslerde ayakta!

Kapitalist uygarlık çürüdü, tel tel dökülüyor. İliklerine kadar çürüdü. Yozluktan, vahşetten, zulümden, ölüm ve dehşetten başka sunacak bir şeyi yok insanlığa. Ve büyük insanlık, dört bir yanda bu zulüm düzeyine karşı savaşa.

Yiğit Filistin halkı, kendi yok oluşu pahasına bu büyük isyanda, bu büyük savaşta en önde dövüşüyor şu anda. Filistin'in özgürlüğü, tüm dünya halklarının özgürlüğüdür; Filistin'in özgürlüğü emperyalist-kapitalist sisteme vurulacak en büyük darbelerden biridir. Bu yüzden dünya halkları haykırıyor hep bir ağızdan: "Nehirden Denize, Özgür Olacak Filistin!"

Nükleer Savaşa mı Gidiyoruz?

Editör

Bu köşenin okurları, emperyalistlerin uzun bir süredir büyük bir yıkım savaşını hazırlamakta olduğunu, sistemin kurtarılması için ucu nükleer savaşa çıkacak bir büyük savaşın kaçınılmaz ve gerekli olduğu düşüncesinin emperyalist saflarda gittikçe ağırlık kazandığını sıklıkla dile getirdiğimizi bilirler.

Son dönemde emperyalist cepheden gelen pratik adımlar, bu "çılgınlık aşamasına" çok büyük bir hızla yaklaştığımızı gösteriyor. Üstelik emperyalistler bunu, yine "karmaşık mesajlar" yöntemiyle yapıyorlar.

Basına düşen "çelişik haberler" öylesine bol ki, insan neye, hangisine inanacağını şaşırıyor doğrusu! Bir yandan "ateşkes çağrıları" havada uçuşuyor, "toprak karşılığı barış" sinyalleri veriliyor; diğer yandan faşist Kiev ordularına verilen uzun menzilli silahlarla Rusya'nın içlerine saldırı düzenlenebileceği tehditleri dolanıyor ortalıkta.

Daha dün kadar Ukrayna'ya 800 bin top mermisi bulduğunu ileri süren, bu ayın başında Kiev'e 180 bin top mermisi vereceğini açıklayan Çekya başkanı Pavel, birden bire "Gerçekçi olmak zorundayız. Ukrayna'nın öngörülebilir bir zaman içerisinde işgal altındaki topraklarını geri alabileceğini söylemek naiflik olur. Rusya, işgal ettiği toprakları

öylece bırakacak değil. Savaşı durdurmamız ve geleceğe yönelik düzenlemeleri tartışmaya başlamamız gerekiyor. Belirli bir taviz söz konusu olabilir. Fakat bu Ukrayna, Rusya ve bu anlaşmanın garantörleri olacak ülkelerin izni olmadan mümkün değil" açıklaması yapıyor.

Aynı günlerde "tuhaf bir rastlantı" olsa gerek (!), Reuters, "adı açıklanmayan" kaynaklarına dayanarak "Putin ateşkes istiyor" haberleri geçiyor. Reuters'in haberinde yeni hiçbir şey yok, Kremlin'in bilinen yaklaşımını tekrarlıyor. Ama ortaya "adı açıklanmayan kaynaklar" gizemi katıp, olguyu sanki farklı bir şey algısı yaratacak sözcüklerle ifade ederek yine bir "habercilik" klasiği sergiliyor!

Benzer "haberler" ve "habercilik örnekleri" emperyalist camiada hızla yaygınlaşıyor. "Ukrayna'nın işgal altındaki toprakları geri alamayacağı" her düzeyde tekrarlanıp, "ateşkes", "siyasi görüşmeler" sözleri, Batı medyasında alabildiğine yoğunlaşıyor.

Bu türden ateşkes eğilimli haberler basına servis edilirken, aynı zamanda "Rusya'nın içlerine saldırı izni" çağrıları da, emperyalist kurumların en tepelerinden yükselmeye başlıyor. Stoltenberg, "Ukrayna'ya silah sağlayan müttefik ülkelerden, NATO silahlarının Rusya'daki askeri

hedefleri vurmak üzere kullanılması konusundaki kararlarını geri çekmesini" istedi.

Hatırlanacaktır, daha önce İngiltere Dışişleri Bakanı Cameron, kendi verdikleri silahlar için Kiev'in ellerinin serbest olduğunu ilan etmişti. O günlerde Moskova, İngiliz büyükelçisini Dışişleri Bakanlığı'na çağırarak, "Kiev sizin silahlarınızla bize saldırırsa, Ukrayna'daki veya başka herhangi bir yerdeki İngiliz askeri hedeflerini vururuz" cevabını verdi. Moskova'nın bu yaklaşımına rağmen Stoltenberg'in "Kiev'in ellerini çözün" çağrısı yapması, asıl patron ABD'nin resmi yaklaşımının bu yönde olduğundan başka bir şekilde yorumlanamaz. Nitekim New York Times'ın geçtiği habere göre ABD Dışişleri Bakanı Blinken, Biden'a benzer çağrılarda bulunuyormuş.

Böylece, emperyalist cephede bir yandan ateşkes söylemlerinin, diğer taraftan Rusya'nın içlerine yönelik saldırılara "yeşil ışık" yakılmasının aynı anda dolaşıma sokulduğunu görüyoruz. İşin aslı, görünüşte çelişen bu haberler, birbirini tamamlayan yaklaşımı ifade ediyor. Bir madalyonun iki yüzü gibi.

Hali hazırda İsviçre'de kendi kendilerine gelin-güvey olma ayarında bir "barış konferansı" kotarmaya çalışırken, elbette bir yandan "ateşkes" söylemlerini yükseltecekler. Ama bu "ateşkes" lakırdısının asıl nedeni, söz konusu "barış konferansı" değil elbette. Asıl sebep, Ukrayna'da işlerin kendileri açısından tam bir çöküş, tam bir çuvalama eşiğine gelmiş bulunması.

Emperyalistler açısından durum, çok kritik. Ta başından beri Ukrayna'da kaybetmekte olduklarının farkındaydılar. Adım adım süreci derinleştirdiler. Kalaşnikof mühimmatı vermekle başladılar, top mermisi, füze bataryaları, topçu sistemleri, dronlar, zırhlı taşıyıcılar, tanklar... derken uzun menzilli füzeler ve F-16'lar verilmesi aşamasını geçtiler. Bütün NATO uydu ağı, bilişim ve iletişim sistemleri, kurmay aklı, "danışman ve uzman" adı altında komuta kademesi, "paralı asker" görüntüsü altında doğrudan siperlere yerleştirilen NATO askerleri, faşist Kiev'in başarılı olmasına yetmedi. Savaşın başından beri gayri resmi olarak sahada yer alan ve doğrudan Rusya ile savaşan NATO birlikleri yetmeyince, resmi bir şekilde asker göndermenin formülünü bulmaya çalışıyorlar.

Ukrayna cephesi beklenmedik bir hızla çöküşün eşiğinde. "Son Ukraynalıya kadar savaş" parolası, onlar açısından beklenenden erken bir yenilgiyle sonlanmak üzere. Emperyalistleri muazzam bir pani-

ğe sevk ediyor bu tehlike. Durumu toparlayabilmek için zaman kazanmaları gerekiyor. Ateşkes çağrılarının asıl amacı, böyle bir zamanı kazanabilmek. "Rusya içlerine saldırı için yeşil ışık" meselesi ise, Moskova'yı "ateşkes" razı edebilmek için tehdit etmek anlamına geliyor.

Kuşkusuz tehditler sadece bu "yeşil ışık" ile sınırlı değil. Polonya, Washington'a açıktan "Rusya'nın nükleer erken uyarı sistemlerine saldırı" için çağrılarda bulunuyor (Medvedev, bunun dünya savaşının başlaması anlamına geleceğini söyledi). Yine "tesadüfe" bakın ki, Ukrayna füzeleri bu erken uyarı üslerinden birini hedef alıyor. Bu saldırının ABD koordinatları ve yönlendirmesi olmadan gerçekleşmeyeceği zaten biliniyor.

Sonuç olarak, Ukrayna'da emperyalistler açısından bir askeri bozgun gittikçe belirginleşen bir son haline geldikçe, emperyalist kampın bütün dengesi bozuluyor. Çatışmaların doğrudan nükleer silahların kullanılacağı bir aşamaya evrilmesi tehlikesi her geçen gün artıyor. Trump'ın, "Biden 3. Dünya Savaşına yürüyor" sözü salt kampanya ateşiyle söylenmiş bir söz değil. Emperyalistlerin mevcut yöneliminin en özlü ifadelerinden biri olarak kabul edilmeli.

Emperyalizmin çöküş süreci, Ukrayna savaşının ateşinde belirgin hale geldikçe, emperyalist burjuvazinin tüm dünyayı ateşe atma eğilimi daha da güçleniyor.

Kuşkusuz emperyalist merkezlerdeki gittikçe güçlenen bu tehlikeli eğilim, bir nükleer savaşın kaçınılmaz olduğu anlamına gelmiyor. Baskı, şantaj ve tehditleri karşısında her şeyden önce tüm dünyada gittikçe yaygınlaşan, güçlenen devrimci dalgayla dikkatleri çekmek gerek. Uluslararası proletarya ve dünya emekçi halkları her yerde hemen her vesile ile emperyalist-kapitalist dünyanın karşısına dikiliyorlar. En başta Filistin halkının adeta kendini feda ederek ateşlemeyi başardığı devasa kitlesel başkaldırılar olmak üzere, emek dünyası ayakta, her yerde emperyalizme karşı saldırı halinde.

Diğer taraftan, Rusya ve Çin'in, yanlarına KDHC, Nikaragua, Küba ve daha pek çok ülkeyi alarak ABD-NATO önderliğindeki emperyalizmin karşısına dikiliyor oluşu, emperyalist merkezlerin hareket alanını alabildiğine daraltıyor. Tedirginler. Egemenliklerini sürdürmenin aracı olduğuna inandıkları için tetiklemeye çalıştıkları büyük yıkım savaşının, hızla kendi sonlarını getirebileceği korkusu, kararsızlıklarını artırıyor.

Yaşlı dünyamız kelimenin gerçek anlamında sırat köprüsünden geçiyor.

Katil İsrail Refah'tan Elini Çek

Filistin'de yürütülen soykırım, tüm dünyanın gözü önünde tüm vahşetiyle devam ediyor. Siyonist İsrail'in en son katliamı, dün akşam Birleşmiş Milletler'in sözde kontrolü altında olan Refah'ta gerçekleşti. Yerinden edilen Filistinlilerin yaşadığı çadırkent işgal ordusu tarafından bombardimana tutuldu. Aralarında çocukların da olduğu 40'a yakın Filistinli yanarak can verdi. Dünyanın birçok yerinde Refah katliamına karşı bugün binler sokaktaydı.

Dört bir yanda yapılan ve katliamı protesto eden eylemlerden biri de İstanbul'da gerçekleşti. Devrimci kurumların çağrısıyla yüzlerce insan Taksim Tünel Meydanı'nda "Katil İsrail Refah'tan Elini Çek" şiarıyla bir araya geldi. Türkiye'ye faaliyet yürüten Filistinli dayanışma örgütlerinin, aralarında Mücadele Birliği Platformu'nun da olduğu sosyalist kurumların ve birçok Filistinlinin katıldığı eylemde kitle uzun bir bekleyişin ardından ajitasyonlarla eylemi başlattı.

Taksim'de uzun süredir karşılaşılan fiili eylem yasağını delen kitleyi polis "Filistin için toplanan tüm gruplarımız, Şişhane'ye yürüelim ve orada açıklamamızı yapalım" şeklinde yönlendirmeye çalışsa da, öfkeli olan eylemciler Tünel Meydanı terk etmedi. Polisin her "samimi" anonsunun ardından kitle "Katil İsrail" sloganlarıyla karşılık verdi.

Yapılan açıklamada katliamın boyutları gözler önüne serilirken bir yandan devletin Siyonist İsrail'le hala ticarete devam ettiğinin altı çizildi. Soykırımın son bulması için tek yolun Filistin halkıyla dayanışmadan geçtiği ve her kentte meydanlara çıkarak Filistin için birlikte mücadele etmemiz gerektiği vurgulandı.

Sık sık atılan "Katil İsrail Filistin'den Defol" sloganının yanı sıra, "Yaşasın Filistin Halk Kurtuluş Cephesi" sloganı da atılarak Filistin'de savaşan devrimciler selamlandı.

Donbass İzlenimleri-2

Sabahtan beri hareket halindeydik, Svakit öğleden sonrayı bir hayli geçmişti. Yorulmuştuk. Ukraynalı yoldaş bizi Moskova'nın bir başka merkezi yerine götürdü. Harcamalar için Ruble'ye ihtiyacımız vardı. Rusya'da kişi alışverişte istediği gibi döviz kullanamıyordu. Ruble kullanmak zorunluydu. Döviz bürosu aramaya başladık.

Buradaki durum Türkiye'den, hele de İstanbul'dan oldukça farklıydı. İstanbul'da görmeye alıştığımız adım başı döviz büroları burada yoktu. Sora sora büyük bir AVM'de küçücük bir köşeye sıkışmış bir döviz bürosu bulduk. Yine Türkiye'den farklı olarak, bakkaldan sakız alır gibi döviz bozduramıyorsunuz. Döviz piyasası üzerinde tam ve sıkı bir denetim vardı anlaşılır.

Dövizinizi bozdurabilmek için pasaportunuzu göstermeniz gerekiyor. Yani sıra, evrak doldurup imzalamanız şart. Bu işlemleri yaptıktan sonra dövizinize karşılık Ruble alabiliyorsunuz. Bu, bana 70'li yılların Türkiye'sini anımsattı. O yıllarda döviz sadece bankalarda ve resmi kur üzerinden bozdurulabiliyordu. Buna karşılık "Tahtakale Piyasası" ortaya çıkmıştı. O yıllarda fabrikatörler bile ithalat için gerekli döviz "Tahtakale Piyasası"ndan yani karaborsadan temin edebiliyorlardı. 12 Eylül askeri faşist darbesi ve Özal döneminde tüm bunlar değiştirildi. İşçi sınıfı ve ücretli emekçiler üzerindeki azgın, sınırsız sömürünün ilk taşları böyle döşenmişti Türkiye'de. Emperyalist sermayenin temel koşullarından biri, dövizin serbest dolaşımıydı. Özal bu koşulu askeri faşist darbe eşliğinde yerine getirmişti. Moskova'da böyle döviz karaborsası var mıydı; bilmiyoruz.

AVM'nin bir üst katına çıktığımızda orada Moskova küçük ve orta burjuva tabakalarıyla tanışmış olduk. İstanbul'un Kadıköy'ü ya da İstiklal Caddesi gibi diyebiliriz. Katın kenarında dizi dizi küçük dükkanlar, orta yerde oturulacak masa ve sandalyeler; giyim, kuşam, hareket ve davranışlarından küçük ve orta burjuva tabakalardan oldukları belli olan müşteriler. O kadar kalabalık ki, oturacak yer bulabilmek için ayakta biraz olsun beklemek gerekti. Bir başka katta, daha "elit" kesimlerden oldukları anlaşılır insanlar restoranlarda oturuyorlardı.

Navalny, destekçilerini buralardan mı devşiriyordu, bilemiyoruz. Ancak oradakilerin, artı-değer üretmeden bol kazanan yani proletaryanın ürettiği artı değerden "nasiplenen" kesimler oldukları açıktı. Kent, proletaryanın sırtından

geçiniyordu.

Zafer parkında soluduğumuz anti faşist, anti emperyalist, SSCB'yi özlemlerle dolu hava burada yerini burjuva havaya bırakmıştı. İki ayrı dünya...

Lugansk'a gitmek için bizi bekleyen uzun bir yolculuk vardı daha. Kaldığımız yerden eşyalarımızı aldıktan sonra Ukraynalı komünist yoldaş bizi şehirlerarası otobüs terminaline götürdü. Burada da kendini hissettirmeyen bir denetim vardı. Lugansklı yoldaşlar biletlerimizi önceden aldıkları için, ne gibi işlemler gerektiğini bilmiyoruz. Fakat bavul vb. eşyaları verirken işlem yapma gerekliliği, bir denetim duygusu uyandırdı. Yakın zamanda gerçekleştirilen katliam ve faşist Ukrayna devleti ve rejiminin her türlü terör eylemi için kiralık katil aradığı düşünüldüğünde, bu önlemlerin anlaşılır olduğu açıktı.

Ukraynalı komünist yoldaştan ayrılıp otobüse bindik ve 13 saat sürecek yaklaşık bin kilometrelik yolculuk başladı. Haritalardan vb. bildiğimiz şeyi gözlerimizle görmek daha değişik bir deneyimdi: Rusya, hakikatten uçsuz-bucaksız bir ülkeydi. Moskova'dan güney batıya gittikçe dümdüz diyebileceğimiz bin kilometrelik -ötesini bilmiyoruz- bir ova görüyoruz. Ufak-tefek yükseklikler hariç, dağ diye bir şey de yoktu. Müthiş bir bitki örtüsü her yeri kaplamış. Bitki örtüsü ve ağaçlardan toprağı görmek mümkün değil. Elbette tahıl ekimi yapılan geniş düzlükler hariç. Bu geniş düzlükleri görünce, Rusya'nın neden dünyanın tahıl ambarı olduğunu daha iyi anlayabiliyorsunuz.

Mola yerlerindeki restoran ya da benzeri yerlerden anlıyoruz ki, hırsız oligarklar dışında, ne sermaye birikimi ne de burjuva kültür orta kesimler ara-

sında henüz gelişmiş değil. Sosyalizmi tahrip eden hırsız "oligark" takımı, karşı devrimciler tahrip ettikleri sosyalizmin yerine kapitalizmi tam oturtabilmiş değil. Moskova'dan uzaklaştıkça bu daha iyi hissedilebiliyor. Yine de insanların küçük küçük de olsa "para kazanma" derdinde olduğunu görebiliyorsunuz.

Otobüsten ineceğimiz kasabaya sabah saatlerinde vardık. Oldukça iptidai bir otobüs terminaliydi. Öyle ki, Türkiye'nin sıradan bir kasabasının otobüs terminali bile daha düzenlidir. Bunu bir olumsuzluk belirtisi olarak anlamadık. Aksine, aradan geçen otuz yılı aşkın zamana rağmen kapitalist ilişkilerin oturtulmadığının işareti olarak gördük. Marketler, küçük dükkanlar vb. de öyleydiler.

Çok beklemedik, kısa zamanda bizi alacak Lugansk Halk Cumhuriyeti'den yoldaşlar bulunduğumuz noktaya geldiler. Savaş bölgesine gidiyorduk. Haliyle, uymamız gereken zorunlu kuralları vardı. O kuralları tek tek anlattılar. Varlığımızın bilinmemesi gerekiyordu. Faşist Ukrayna devleti ve rejiminin ajanları olabileceğini, ihbar edilmemiz halinde dron saldırısına uğrayabileceğimizi, bunun için kimseyle konuşmamamız gerektiğini vb. anlattılar. Konuşma yasağına askeri kontrol noktaları dahildi.

On üç saatlik otobüs yolculuğundan sonra, faşist güçlerin bombardımanı sonucu delik deşik olmuş yollarda iki-buçuk, üç saat sürecek yolculuğa Luganskli yoldaşlarla böyle başladık.

Aynı bitki örtüsü, aynı coğrafi özellikler. Bir ülkeden bir başka ülkeye geçtiğinizi ancak sınırdaki askeri kontrol noktalarından anlayabiliyorsunuz. Sınırdaki yani Lugansk Halk Cumhuriyeti ile Rusya Federasyonu arasındaki sınırda tam bir kontrol vardı. İçinde bulunduğumuz iki araba askerler tarafından durdurulduğunda, Luganskli yoldaşlar gerekli belgeleri gösterdi ve sınırı sorunsuz bir şekilde geçtik.

Lugansk Halk Cumhuriyeti ve Donesk Halk Cumhuriyetleri Rusya Federasyonu'na katılmışlardı, ancak

sınırlar olduğu gibi korunmuştu. Nedenini sorduğumuzda, Rusya Federasyonu'nda siyasal sistemin böyle olduğunu, örneğin Rusya Federasyonu içinde yer alan öteki özerk ya da federal Cumhuriyetlerin de sınırlarının böyle korunduğunu açıkladılar. Bir kaç askeri kontrol noktasını daha geride bıraktıktan sonra, nihayet Lugansk kentine vardık.

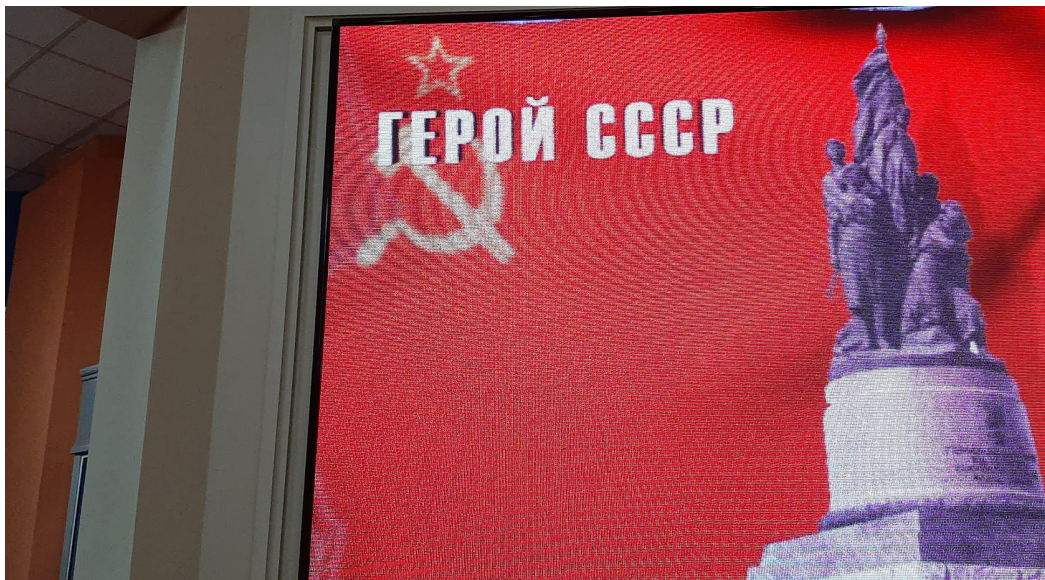
Lugansk kenti, Lugansk Halk Cumhuriyeti'nin başkenti. 2014 ayaklanması ve onu izleyen savaştan, daha doğrusu faşist Ukrayna ordusu ve Azov, Aydar gibi faşist milislerin saldırılarından önce nüfusu bir milyon kadar olan, geniş arazi üzerine kurulu büyük bir kent. Faşizme karşı ayaklanma ve onu izleyen savaşla birlikte nüfusun bir bölümü göç etmiş. O yıllarda yani 2014'ü izleyen yıllarda göç edenler, özellikle Finlandiya'daki göçmenler şimdi geri dönmeye başlıyormuş.

Kalacağımız yere yerleştikten sonra bizi şehire götürdüler. Lugansk kenti, sürmekte olan savaşın şiddetini giderek daha az hissediyor. Ara ara yapılan dron saldırıları dışında, ön cephede süren savaşa rağmen, savaş havası yok demek mümkün. Halk, günlük olağan yaşamını sürdürüyor. Okullar açık, üniversitelerde öğrenim sürüyor. Sovyetler Birliği'nin izlerini

her adımda görmek, hissetmek mümkün şehirde. Kente girer girmez buna tanık olabiliyorsunuz. Dükkanlarda, arabalarda, evlerde, kısacası her yerde SSCB bayrağı, SSCB'ye ait semboller, anıtlar görüyorsunuz. Stalin'in en ünlü generallerinden Vorosilov'un at üzerinde dev bir heykeli, "Büyük Anavatan Savaşı"nda kahramanlıklar göstermiş askerlerin büst ve heykelleri... Resmi binalarda ise üç bayrak vardı: Lugansk Halk Cumhuriyeti'nin bayrağı, orak-çeçikçi zafer sancağı ve Rusya bayrağı. Kısacası, Sovyetler Birliği ve sosyalizm havasını tüm şehirde soluyabiliyorsunuz. Moskova'nın "Zafer Parkı"nda soluduğumuz hava, kapıldığımız duygular burada bütün bir kente hakim.

Bizi Lugansk kent müzesine götürdüler. Müzede, insanın bütün bir tarihsel evrimini gösteren resimler, belgeler, kalıntılar, tarihi eserler yer alıyordu. Bize rehberlik eden müze müdürü, her bir tarihi eser hakkında ayrıntılı bilgi veriyordu. Bir başka bölümde Sovyetler Birliği dönemine ait pek çok eser sergileniyordu. Faşizme ve emperyalizme karşı verilen "Büyük Anavatan Savaşı"na ait silahlar, gazete kopyaları, belgeler; kısaca, Sovyetler Birliği tarihine dair akla gelebilecek her türlü vardı.

Ertesi gün ön cephe hatlarına gideceğimiz, buna göre hazırlık yapmamız gerektiği söylendi. Güvenlik önlemleri hakkında bizimle konuştular; cep telefonu vb. aletleri yanıma almanın sakıncalarını anlattıktan sonra, bunları konakladığımız yerde bırakmanın doğru olacağını söylediler. Sabah saatlerinde iki araba gelip bizi aldı. Yanımızda güvenlikten sorumlu yoldaşlar, İngilizceden Rusça'ya çeviri yapan genç bir kadın ve yönetim yetkililerinden iki yoldaş vardı. Böylece gideceğimiz yöne doğru şehir merkezinden ayrıldık.

devam edecek...

11. Kore Uluslararası Forumu Gwanju'da

Ekim 2022'de Paris Uluslararası Konferansında oluşturulan Dünya Anti-Emperyalist Platformu, Aralık 2022'de Belgrad, Mart 2023'te Caracas, 2023 Mayıs ayında Seul ve 2023 Kasım ayında Atina'da düzenlenen uluslararası konferanslarla bir araya gelmeye devam etmişti. Platformun bir diğer toplantısı 19 Mayıs 2024'te G.Kore'de yapıldı.

Gwangju Jeonil Binası Çok Amaçlı Salonunda gerçekleştirilen 11. Kore Uluslararası Forumu'nun konusu "Üçüncü Dünya Savaşı'nın Durumu ve Anti-Emperyalist Güçlerin Meydan Okumaları" idi

Forum sabah 10.00'dan akşam 18.00'e kadar üç oturum halinde gerçekleştirildi. Forumu Avrupa, Orta Doğu ve Asya'dan delegasyonlar katıldı. Katılımcılar 2023'te Filistin'de patlak veren savaşı, Ortadoğu'daki savaşın tırmanışını ve 2022'de Ukrayna'daki savaşın ardından Doğu Asya'daki savaş krizini derinlemesine analiz etti.

"Ukrayna Savaşı ve 3. Dünya Savaşı'nın Başlangıcı" başlıklı 1. Oturum'da Rusya Federasyonu Komünist Partisi Donetsk Komitesi Birinci Sekreteri Boris Rykhvinov'un videosuyla başladı. Bunu CPGB-ML Başkan Yardımcısı Joti Brar, Fransız Ulusal Komünistler Birliği (ANC) Uluslararası Direktör Yardımcısı Bruno Drweski, Belçika Komünist Partisi Siyasi Direktörü Jozef Bossuyt ve Belçika Komünist Partisi Siyasi Büro Üyesi Miloš Karavezić ile Politik Ekonomi ve Siyaset Bilimi Enstitüsü Araştırma Görevlisi Dr. Jangmin Kim'in sunumları ve izleyicilerin soru ve cevapları takip etti.

"Filistin ve 3. Dünya Savaşının Derinleşmesi" başlıklı 2. Oturumda

Alihiwar TV Kanalından Azzam Tamiimi, Lübnan Komünist Partisi Merkez Komite Üyesi Adham Sayed, Yeni Dönem Yayıncılık adına Bahattin Özdemir ve Dr. Jangmin Kim'in sunumlarının ardından Bruno Dreski ve Joti Brar ile bir tartışma ve soru-cevap gerçekleştirildi.

"Doğu Asya Savaşı ve Üçüncü Dünya Savaşı'nın Tüm Boyutları" başlıklı 3. Oturumda Kore Halk Demokratik Partisi Amerikan Savaşı Karşıtı Özel Komite Başkanı Cha Eun Jung-min ve Tayvan İşçi Partisi'nden Ju Hsing Tsang'ın sunumlarının ardından Pekin Üniversitesi'nden Dr. Kim

Jung-ho, Jeff Boschert, Adam Said ve Joti Brar ile tartışma ve soru-cevap gerçekleştirildi.

Moderatör kapanış konuşmasında, birinci ve ikinci oturumların analiz, üçüncü oturumun ise beklentiler üzerine bir tartışma olduğuna dikkat çekerek, Üçüncü Dünya Savaşı ve Yeni Soğuk Savaş konusundaki görüş farklılıklarına rağmen, bilimsel kanıtların ve mantığın öne çıktığı etkileyici bir tartışma, mevcut durumun bilimsel bir analizi ve anti-emperyalist güçlerin karşılaştığı zorluklara ilişkin derinlemesine bir tartışma olduğuna dair bir değerlendirme yaptı.

Öğretmenler Nöbette

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri 26 Mayıs Pazartesi günü taleplerini haykırmak, Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin'e verdiği sözü hatırlatmak için bir kez daha Meclis önüne gitti.

Geçen yıl 29 Aralık'ta Taban Maaş Hakkı için yürüyüş ve Meclis Parkı'nda açıklama yapan sendika, Yusuf Tekin'den taban maaş hakkının verilmesi için çalışma başlatacakları sözünü almıştı. Fakat geçen 5 aylık sürede bir sonuç alınmadığı gibi bu konuda herhangi bir çalışmanın da bulunmadığını öğrenen öğretmenler tüm illerden gelerek bir kez daha Meclis önüne yürüdü. Yusuf Tekin'in sözünü tutmadığını belirterek istifasını istedi.

Kızılay'da bulunan sendika genel merkezi önünde toplanan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri "Asgari Ücret Düzenine Son! Taban Maaşı Hemen! Haklarımız ÖMK'ya!", "Patronların Bakanı Yusuf Tekin İstifa", "Bizden Çalınanı Geri İstiyoruz 5580 9/2 Taban Maaş", "Belirli Süreli İş Sözleşmesine Son!" yazılı büyük pankartlar, flama ve taleplerini içeren dövizlerle Güvenpark'a yürüdüler. Burada bekleyen sendika üyeleri, Eğitim-Sen, Eğitim-İş, Birleşik Kamu İş, ve diğer sendika ve demokratik kitle örgütlerinden çok sayıda kişiyle sloganlarla Milli Eğitim Bakanlığı önüne yürüdü.

Öğretmen Sendikası Genel Sekreteri Hüseyin Aksu MEB önünde yaptığı konuşmada 3 yıldır eğitimde köleleştirilmeye, asgari ücrete, eğitimde piyasalaşmaya karşı mücadele verdiklerini, 2014 yılında ellerinden alınan Taban Maaş hakkını geri almak için defalarca Ankara'ya gelerek MEB'e taleplerini ilettiklerini, Yusuf Tekin'in kendilerine Taban Maaş Hakkı da dahil öğretmenlerin haklarına yönelik sorunların çözüm üretileceği sözünü verdiğini hatırlattı.

Fakat daha sonra Tekin'in Taban Maaş Hakkı konusunda yetkisi olmadığını açıkladığını açıklayarak, aslında öğretmenlerin değil, patronların

bakanı olduğunu ortaya koyduğunu söyleyen Aksu, TBMM'de görüşülecek olan Öğretmenlik Meslek Kanunu'nda taleplerinin yer almasını istediklerini ve bunun için Milli Eğitim Bakanlığı önünde olduklarını belirtti.

"Taban maaş hakkımız derhal geri getirilecek. Kurumlarda denetimler arttırılacak, başka sigorta kollarında gösterilme ve sigortasız çalışma bir an önce durdurulacak. Bunun yanı sıra belirli süreli sözleşmeyle çalışma hayatımızı sürekli bir tehdide dönüştüren kölelik bitecek. Tüm piyasalaştırma koşullarına, zorluklara rağmen biz bir insanın peşindeyiz bu mesleği terk etmeyeceğiz. Yusuf Tekin, yasa koyucular hem de patronlar bunu iyi bellesinler. Yüzbinlerce öğretmen bu ülkenin geleceği için öğretmenlikten vazgeçmeyecek. Emek mücadelesinden, eğitim mücadelesinden asla geri durmayacağız" dedi.

Bakanlık tarafından hazırlanan ÖMK'nın TBMM'de oylanacağını belirten Aksu, "ÖMK'nun bizim için ne ka-

dar önemli olduğunu ve kararlılığımızı göstermek adına, ÖMK açıklanana kadar bir direniş haftası ilan ediyoruz. Yüzümüzü TBMM'ye dönüyor ve Milli Egemenlik Parkı'na yürüyoruz!" dedi.

Öğretmenler sloganlarla Meclise doğru yürüyüşe geçince çevik kuvvet polisleri öğretmenlerin önüne barikat kurdu. "Basın açıklaması yaptınız, artık dağılın" anonsu geçen polis öğretmenlere saldırdı. Bazı öğretmenler darp edilerek yaralandı. Fakat öğretmenler geri adım atmayarak barikata yüklendi. Öğretmenler meclise gitme kararlılığı gösterdi ve barikatı aşarak sloganlarla, alkışlarla Milli Egemenlik Parkına ulaştı.

Öğretmenler taleplerinin "Asgari Ücret Düzenine Son, Taban Maaş Hakkı, Haklarımız ÖMK'ya, Belirli Süreli İş Sözleşmesine Son, Eğitim İş Kolu Kurulsun ve Kamusal Eğitim" olduğunu belirterek taleplerinin kabul edilmesi için beş günlük eğitim nöbetine başladı.

Sendikalı öğretmenler, Ankara'nın ardından temsilciliklerinin bulunduğu bütün illerde Milli Eğitim Müdürlükleri önünde Eğitim Nöbetine başladı.

İstanbul'da Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri salı günü Sultanahmet'te bulunan İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması gerçekleştirerek, hemen yanındaki yeşil alanda eğitim nöbetine başladı.

Eğitim nöbeti Ankara'da 09.00-21.00 saatleri arasında İstanbul'da 18.00-22.00 saatleri arasında yapılacak. Öğretmenler buldukları illerdeki çalışma koşullarına göre nöbet saatlerini belirleyerek nöbetlerini sürdürecektir.

Sömürge Ayaklanmalarına Bir Yenisi Eklendi: Yeni Kaledonya Ayakta!

ABD şirket medyasında yankılanan Fransız propagandası Malcolm X'in ünlü sözlerini hatırlatıyor: "Eğer dikkatli olmazsanız, gazeteler baskı gören insanlardan nefret etmenizi ve baskı yapanları sevmenizi sağlayacaktır."

Fransa, bağımsızlık yanlısı yerli Kanak gençlerinin önderliğindeki halk ayaklanmasına yanıt olarak, deniz aşırı toprağı Yeni Kaledonya'ya halihazırda mevcut olan 1.700 polis ve askeri personele ek olarak bin asker daha konuşlandırdı. Fransız jandarmaları, olağanüstü hâl ilan edilmesi ve sokağa çıkma yasağı uygulanmasının ardından yedi kişiyi öldürdü ve yüzlerce kişiyi tutukladı.

Başkent Nouméa'ya ve havaalanına giden ana arterler barikatlarla kapatıldı. Avustralyalı ve Yeni Zelandalı turistler evlerine kapandı ve Nouméa'nın zengin bölgelerindeki Fransız yerleşimciler işyerlerini korumak için silahlandı.

İsyan, haftalar süren büyük gösterilerin ve Fransız parlamentosunun ülkenin yerli nüfusunun oy gücünü daha da tasfiye edecek ve bağımsızlığı geciktirecek bir anayasa değişikliğini küstahça kabul etmesinin beslediği artan hayal kırıklıklarının ardından geldi.

Fransız burjuvazisi acil krizi güç kullanarak geçici olarak çözebilirse de -ki bunu göreceğiz- bu bir pirus zaferidir.

İsyanı bastırmak, öfkeyi körükleyen temel nedeni çözmeyecektir: zengin Fransız nüfusu ile Kanak halkı arasındaki derin ekonomik uçurum ve Yeni Kaledonya için çözülmemiş ve acı egemenlik ve bağımsızlık sorunu.

Bu yazının kaleme alındığı 23 Mayıs tarihinde Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron ve Silahlı Kuvvetler Bakanı Sébastien Lecornu Yeni Kaledonya'ya inmiş ve bazı sınırlı uçuşlar da turistleri götürmüştü. Macron, Kanak karşıtı anayasa değişikliğinin uygulanmasını erteleyeceğini söylerken (erteleme sadece geçicidir), Fransız askerlerinin "gerektiği sürece" kalacağını açıkladı.

Söz konusu olan, Fransa'nın işgal güçlerinin takımadalarda ne kadar kalacağıdır.

Son Olayların Ardındaki Temel Faktörler

Kabaca, New Jersey büyüklüğündeki takımadalar, dünyadaki nikelin üçte birini üretiyor ve dünyadaki toplam nikel rezervlerinin yaklaşık %11'ine sahip. GlobalData'ya göre, 2023 yılında küresel olarak 3,3 ton nikelin 193.600 tonunu üretti. Nikel, elektrikli otomobil endüstrisi için batarya üretiminde kilit öneme sahip.

Yerel nikel endüstrisi, nikel madenciliği iştirakinde %60'lık bir paya sahip olan Fransız Eramet şirketi-

nin hakimiyetindedir. Tesla da Yeni Kaledonya'nın nikel üretimine girme çabalarına dahil olmuştur. Bu endüstriyi kimin kontrol ettiği ve çevresel etkileri Kanak halkı için en önemli sorun olmaya devam ediyor.

Batılı kapitalist çıkarlar için bir o kadar önemli ve stratejik olan şey ise, Yeni Kaledonya'nın Hint-Pasifik bölgesinin ortasındaki konumu; kelimenin tam anlamıyla Avustralya'nın arka bahçesinde, ABD ordusu tarafından devriye geziliyor ve Çin'in Kuşak ve Yol girişimine karşı Batılı kapitalist entrikaların hedefinde.

17 Mayıs tarihli Reuters makalesi her şeyi açıklıyor: "Analistler, Yeni Kaledonya'daki Fransız müdahalesinin Çin'e yardım etme riski taşıdığını söylüyor." Fransız ve yandaş politikacılar Çin kartını yüzüstü oynadılar. Sağcı bir politikacı olan Xavier Bertrand, Yeni Kaledonya'nın "ya Fransız olarak kalacağını ya da Çinlileşeceğini" söyledi. Macron da daha az açıktan olsa da aynı mesajı verdi.

Fransa'nın aralarında Pointe Chalaix Deniz Üssü'nün de bulunduğu üç askeri üssü ve Paul Klein Hava Üssü'nde de hava ve deniz kuvvetleri bulunuyor. Fransa 2022 yılında Chaleix deniz üssünde yeni bir rıhtım inşa ederek Pasifik'teki askeri gözetleme potansiyelini arttıracığını duyurdu.

Dünya Savaşı sırasında, ABD emperyalizmi Japonlara karşı mücadele

ederken, devasa bir deniz üssü inşa etti. ABD emperyalist dünyanın "baş köpeği" haline geliyordu ve Fransa'nın rızasını alma zahmetine bile katlanmadı. Ayrıca ABD, takımadaları Japon esirler için bir kamp olarak kullandı.

Başbakan Pierre Messmer'in 1972 yılında yaptığı şu açıklama Fransa'nın yönetici elitinin sömürgeci niyetini açıkça ortaya koymaktadır:

"Kaledonya'daki Fransız varlığı, dünya savaşı dışında, ancak yerli halkın milliyetçi talepleri ve Pasifik'teki diğer etnik topluluklardan birkaç olası müttefik tarafından desteklenerek tehdit edilebilir. Kısa ve orta vadede, Fransa anakarasından ya da denizaşırı bölgelerden Fransız vatandaşlarının kitlesel göçü, toplulukların sayısal oranını koruyarak ya da geliştirerek bu tehlikeden kaçınmayı mümkün kılmalıdır. Uzun vadede ise yerli milliyetçi talepler ancak Pasifik kökenli olmayan toplulukların çoğunluğu temsil etmesi halinde önlenilecektir." (Bu politikanın 1970'lerdeki nikel patlamasıyla aynı döneme denk geldiğini unutmayın).

Yeni Kaledonya'daki bu olaylar, Fransa'nın Orta Afrika ve Sahel'den çıkarıldığı Afrika'daki fiyaskosunu takip etmektedir.

'Demokrasi' Demokratik Olmaktan Başka Bir Şey Olduğunda

15 Mayıs'ta Fransa Ulusal Meclisi, Yeni Kaledonya'nın bağımsızlık yanlısı referandumları ve eyalet seçimleri için seçmen listesini "dondurarak" son 10 yıl içinde göç etmiş Fransız vatandaşlarının oy kullanımına olanak tanıyan bir anayasa değişikliğini oyladı.

Haziran sonunda Fransa parlamentosu tarafından onaylanması halinde, 1980'lerde yaşanan ve 19 Kanak aktivistin Ouvéa'da Fransız ordusu tarafından acımasızca öldürülmesini (Mayıs 1988) de içeren yoğun ve kanlı mücadelenin ardından kabul edilen 1998 Noumea Anlaşması çöpe atılmış olacak. Anlaşmanın amacı, bağımsızlığa giden yolu açmaktır ve nüfusun %72'si tarafından onaylanmıştır.

Ana bağımsızlık partilerinden

biri olan Kanak ve Sosyalist Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNKS) Fransız parlamentosunun oylamasını derhal kınadı. Kanak halkının boğazından aşağı itilen yeni anayasa değişikliği önerisi, nüfusun yaklaşık %44'ünü oluşturan Yerli oylarını tasfiye edecek.

Porto Riko ile paralellikler var. Porto Riko halkı, zengin toprak gaspçılara ve soylulaştırıcılara yol açmak için anavatanlarından sürülmektedir. Yeni Kaledonya'da Fransız vatandaşlarının göçü, yerli Kanak oylarının gücünü zayıflatma tehdidini giderek arttırmaktadır. Fransa'nın son eylemi, bu süreci hızlandırmaktadır.

Fransa'nın kuralları tek tarafı olarak değiştirmesi, bağımsızlık yanlısı güçlerin yeni bir referandumu kazanabileceği korkusuna dayanmaktadır. Daha önce üç referandum yapıldı; ilk ikisi bağımsızlık yanlılarına daha yakındı.

Tüm büyük Kanak bağımsızlık grupları 2021'deki üçüncü referandumu boykot etti. Her kesimden Kanak liderleri erteleme talep etti, ancak Macron bunu reddetti. Koronavirüs, yas gelenekleri siyasi faaliyetleri yasaklayan Kanak topluluklarında yıkıcı bir etki yarattı.

Yeni bir referandum, yerleşimci Fransız yanlıları ve Fransız hükümeti için potansiyel bir yenilgi anlamına gelebilir.

Not: Struggle-La Lucha'dan derlenerek çevrilmiştir.

Cumartesi Anneleri'nin 1000. Haftasında 3 Kuşak Haykırdı: "Kayıplarımızı İstiyoruz!"

Cumartesi Anneleri / İnsanları, 25 Mayıs'ta 1000. hafta eyleminde yüzlerce kişinin katılımıyla kayıplarının akıbetini sordu. 700. hafta eyleminde yaşanan şiddetli polis saldırısı, işkenceci gözaltıların ardından Anayasa Mahkemesi'nin 'hak ihlali' kararlarına rağmen yasaklanan Galatasaray Meydanı'nda 300 hafta sonra 3 kuşak, ellerinde gözaltında kaybedilen yakınlarının fotoğrafları ve karanfillerle bir araya geldi. Yere gözaltında kaybedilenlerin fotoğrafları ve karanfillerle donatılan 1000. Hafta yazılı pankart açıldı. Eyleme demokratik kitle örgütlerinden ve siyasi partilerden çok sayıda insan da katıldı.

"Geriyeye Sadece İsimleri ve Kucagımızdaki Fotoğrafları Kaldı"

Sebla Arcan "1000. kez aynı derin acı ve aynı ısrarla bir araya geliyoruz. 1000 hafta... Yani 7000 gün, 229 ay... Arayışla geçen bir ömür... Biz Cumartesi Anneleri/ İnsanlarıyız. Anneyiz, babayız, eşiz, kardeşiz, evladız, yeğeniz, torunuz. Yani sizler gibiyiz. Ama aslında bir farkımız var sizden. Bizim kalbimizde aynı derin yara sızıyor; sevdiklerimizin mezarlarına bile sahip olamamanın tarifsiz acısı var." dedi.

Devletin gözaltına aldığı sevdiklerinden bir daha haber alamadıklarını ya aylar, uzun yıllar sonra "kimliği meçhul kişi" olarak gizlice gömüldükleri kimsesizler mezarlığında ağır işkence izleri taşıyan bedenlerine ulaştıklarını ya da hiçbir iz bulamadıklarını vurgulayan Arcan, "Onlardan geriye sadece isimleri ve kucaklarımızdaki fotoğrafları kaldı." dedi.

27 Mayıs 1995'ten beri, her hafta

Galatasaray Meydanı'na geldiklerini söyleyen Arcan "Kimi zaman engellendik, kimi zaman yasaklandık. Şiddetle, zorla dağıtıldık kimi zaman. Gözaltına alındık, yargılandık. Ama ısrarımızdan bir an için bile olsa vazgeçmedik. Nasıl vazgeçelim? Onlar bizim gözbebeğimizdi!" diye konuştu.

Arcan sözlerini şöyle tamamladı, "Mezarlarına çiçek koyamıyoruz, ama her cumartesi onlar için Galatasaray Meydanı'na bir karanfil bırakıyoruz. Bu gelenek kuşaktan kuşağa aktararak sürüp gidecek. Galatasaray Meydanı'na bakan her göz, o meydandaki her taş, devletin bu büyük utancının ve Cumartesi Annelerinin direncinin tanığıdır! Karanfilleri Galatasaray Meydanına değil, sevdiklerimizin mezarlarına bırakmak istiyoruz,

kaybedilen yakınlarımızın doğdukları, yaşadıkları topraklarda bir izleri, bir mekanları olsun istiyoruz. 1000. haftamızda bir kez daha ilan ediyoruz: Sevdiklerimizi bulana kadar onları aramaktan vazgeçmiyoruz, vazgeçmiyoruz, vazgeçmiyoruz."

"Eğer ki Adalet Varsa Faileri Yargılasınlar"

Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak, çok sayıda insanın kendilerine destek vermesinden mutlu olduğunu belirtti. Gözaltında kaybedilen Özgür Gündem muhabiri Ferhat Tepe'nin annesi Zübeyde Tepe, Ferhat Tepe gibi en az 25 Özgür Gündem çalışanının katledildiğini hatırlatarak. "Failer Tansu Çiler, Mehmet Ağar, Korkmaz Tanhan yargılanana kadar bu mücadeleye devam edeceğiz. Çocuklarımızın katillerini istiyoruz. Adalet yok burada. 'Türkiye hukuk devleti' diyorlar. Eğer ki, adalet varsa faileri yargılasınlar. Adalet istiyorum!" dedi.

Fehmi Tosun'un eşi Hanım Tosun ise "Elbet bir gün bize hesap verecekler. Adalet aramaktan vazgeçmeyeceğiz. Katiller yargı önüne çıkana kadar burada olmaya devam edeceğiz." dedi. Gözaltında kaybedilen Hayrettin Eren'in kardeşi İkbâl Eren, "Annem hep bir mezar istemişti. Ben annemin bıraktığı yerden ağabeyimin çiçeklerle donatılan bir mezarı oldu için buradayım. Bugün burada olmamız vazgeçmememizin bir sonucudur. Unutmayacağız, unutturmayacağız." diyerek kayıplarının akıbetini sormaya devam edeceklerini belirtti.

Fotoğraf: Kerim Eren

“Benim Bu Devletten Bir Mezar Alacağım Var”

Gözaltında kaybedilen Savaş Buldan'ın eşi Pervin Buldan, bin haftadır adalet aradıklarını belirterek “Karanfil koyacağımız, dua edeceğimiz bir mezar yok. O yüzden kayıplarımız bulunana kadar, failler cezalandırılana kadar burada olmaya devam edeceğiz. Çünkü bu meydan adalet aradığımız meydanımızdır.” dedi. Kaybedilen Cemil Kırbayır'ın kardeşi Mikail Kırbayır, gözaltında kaybedilen yakınlarını sormak için Galatasaray Meydanına geldiklerinde haftalarca işkenceyle gözaltına alındıklarını, hakaretlere uğradıklarını belirterek “Çünkü yakınlarımızı kaybedenlerle aynı zihniyetler.” dedi. Kendisi gibi Cemil Kırbayır'ı aramak için her hafta Galatasaray Meydanına gelen kardeşi Fatma Kırbayır'ı geçen hafta kaybettiklerini belirterek “Benim bu devletten bir mezar alacağım var. Biz bu meydanda olmaya devam edeceğiz.” dedi.

Gözaltında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız ise, “Burası kaybedilenlerin mezarlığı değil, burası kayıp yakınlarının buluşma meydanı, acıların, ağrıların seslerimizi duyurma yeridir. Kayıplarımızın nerede olduğunu, adalet nerede diye haykırdığımız yer. İşte bin haftadır da haykırıyoruz. Adalet nerede?” diye sordu.

Kaybedilen Rıdvan Karakoç'un kardeşi Hasan Karakoç, abisinin cenazesinin dahi yok edilmek istendiğini ancak ısrarlı aramalar sonucu bulup defnettiklerini söyledi. Karakoç, “Binlerce aile bu haktan mahrum. Biz bin haftadır bu alanda adalet talebimizi dile getiriyoruz. Kaybedilenlerin akıbeti ortaya çıkarılsın, sorumlular yargılsın, cezasını çeksin diye. Binlerce insan cenazesini bulmak için yıllarca hasretle, özlemlerle bekliyor.” dedi.

Sri Lanka Kayıp Yakınları: “Bizi Susturmak İstiyorlar Ama Biz Susmayacağız”

1000. Hafta nedeniyle yurtdışından da çok sayıda mesaj geldiğini belirten Arcan gözaltında kaybedilenlerin yakınları tarafından Sri Lanka'dan gönderilen mesajda “Türkiye'nin Cumartesi Anneleri de 1980'ler ve 1990'lar gibi zorla kaybedilmelerin mağduru olan anneleridir. Bizim gibi onlar da kapı kapı dolaşıyorlar... Dünyada bize hakikati ve adaleti inkâr etmeye devam edenler, gerçeği iktidara karşı konuşmamızı istemiyorlar. Bizi susturmak istiyorlar. Ama biz susmayacağız!” denildiğini aktardı.

Nurhaklarda Yanan Devrim Ateşi Sönmeyecek!

71 devrimci kopuşunun öncülerinden ve THKO'nun militan kadrolarından Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan'ın katledilmelerinin üzerinden 53 yıl geçti.

Bu topraklarda Sinanlar, tıpkı Denizler gibi öğrenci gençlik hareketinin içinden emekçilerin kavgasına aktılar, oradan zora dayalı devrim anlayışıyla THKO'nun kurucuları ve 71 devrimci çıkışının mimarları oldular. Onların yaktığı o görkemli ateş, bugün hala emekçi halklarımıza yol göstermekte ve sermaye sınıfının yüreğine korkular salmaktadır.

Bir feda kuşağının ve devrimde ısrarın neferleri olarak söylemek istediklerini yapacak, yapabileceklerini söyleyecek cüret, girişkenlik, kararlılık, fedakarlık ve devrimci iddiaya sahiptiler. Sinan Cemgil o dönemin sosyalist hareketinin ağır toplarıyla gençecik yaşına rağmen çok yetkince tartışabilecek bilimsel sosyalizm birikimine, üniversite gençliğini, köylüleri, emekçileri harekete geçirebilecek coşkulu bir hitabetiyle herkesin gözlerini döndüğü bir devrimciydi.

İşçilerin, emekçi halkın eylemlerinde, gösterilerinde, emperyalist saldırganlığa karşı Vietnam ve Filistin halklarıyla enternasyonalist mücadeleleri yükselttiler. Bununla birlikte işçi sınıfının, yoksul köylülerin, devrimci gençliğin, devrimci bir savaş örgütü olmadan zaferi kazanamayacağını derin sınıf sezgileriyle tespit edip pratiğe giriştiler ve Nurhaklara yöneldiler. Denizler ve Sinanlar parlamentarizmden, reformizmden ve burjuva yasalılıktan kopuşun pratiğini öğrenci gençlik mücadelesinden devrimin önderliğine soyunarak başardılar. Türkiye ve Kürdistan halklarına, faşist cellatlara karşı devrimci savaş çağrısında bulunarak, bunun pratiğini yaparak yolu açtılar.

Sermaye sınıfı ve onun gerici-faşist güçleri bu savaş çağrısının kendisi için en büyük tehdit olduğunu, emekçi halkların, devrimci gençliğin öncülerini bulduğunu hızla fark etti. Daha rüşeym halindeyken birleşik devrimimizin gençecik önderleri darağaçlarında, sokak infazlarında, hain pusularda katledildiler. Ancak Sinanları, Denizleri katlederek 71 devrimci çıkışını ezilebileceğini, devrimin o büyük yürüyüşünü durdurabileceğini zannedenler, çok fena yanlışlar. 71'den bu yana kesintisiz bir şekilde süren devrim mücadelesi, yaşadığımız onlarca isyan, ayaklanma, sokak savaşları ve ısrarla sürdürülen zora dayalı devrim anlayışı sermayenin korkulu rüyası olageldi. Nurhaklardaki savaş çağrısı doğru yerde doğru zamanda tarihe bir müdahale olarak bugünümüzü ve sonuna kadar savaşıma pratiğini şekillendirdi.

Nurhaklardan bugüne Sinanların, Denizlerin başlattığını bugün tamamlamak, onların düşünüyü zaferle taçlandırmak, bugün her zamankinden daha mümkündür. Türkiye ve Kürdistan halkları açlığın pençesinde, ezilmişliğin ve yok sayılmışlığın kıyısında, faşizmin kopkoyu karanlığına rağmen mücadele etmekten, en iyilerini bu kavga da kaybetmekten çekinmemektedir. Zindanlar, faşist baskılar, açık teröre rağmen şimdi emeğin iktidarını kurmak, gerçek özgürlük ve halk demokrasisini kurmak ve açlığa, savaşlara, yoksulluğa son vermek için Sinanların yolundan devrime yürüme zamanıdır!

Sinan Cemgil, Kadir Manga ve Alparslan Özdoğan ölümsüzdür!

Onlara sözümüz devrim olacak!

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU